

Կյանքը ու պոեզիան նույնն են

Ռ՝ չկանչել նրան, ռ՝ չպահել չեմ կարող,

սև քամին ծովերի փոթորկում է դեռ մակույկը:

Մի՞ վերադարձրու ինձ նրան, թող մնա՞ մե՛ռած ջրին:

Խորտակվում է վարդագույն մակույկը^a

թեքվելով անգոր իր վագքում: Սիրե՛լ է արդյոք նա,

ով հաղթել է խիղճը իրիտգում: Ղո՞ւ, Բարձրյա՞լ,

մի՞ լքիր ինձ Ահեղ Ղատաստանի առաջ:

Խուլ անապատում միայն քեզ հետ կըմբռնեն,

թե ինչու շրջանը չփակված^a դեռ պատանի,

ննջեցիրկոշտուցուրտհողում:

Մի զնդան ևս կփակվի, կհարվածի բահը,

կթափվի ծեփը: Մեզ հետկխոսի ժամանակը՝

շնչահեղձ^a որպես հավերժություն:

Կհայտնաբերվի^aինչ գաղտնի էր ցայսօր,

երկինքը միմյանց համար էր ստեղծել մեզ,

ուրիշինընտրված ընտրեցիր մահը:

Օ, Թ'ալասսա~ 1, հնամյա Թ'ալասսա~,

ինչո՞ւ ես թաքցնում կանաչ թիկունքդ,

կանչի՞ր, կանչի՞ր քեզ հետ, մի՞թե լքել ես մեզ:

Ու թե մեռած ես, թող սլանա՞ քամին,

խենթ, ինչպեսհիշողությունը,

թո՞ղ տանի մեզ, թո՞ղ բարձրացնի անդունդից,

թո՞ղ տանի հեռու[՞] դեպի սարերը, որտեղից

Կրկին կտեսնենք ծովածոցերը բոլոր

ուկմեռնենք կղզիներից վեր:

Նաիրա Համբարձումյան